

日本の思い出

Sîrb Alexandru-Tudor

An III, specializarea *Limba și literatura japoneză-Limba și literatura engleză*, Litere, UBB

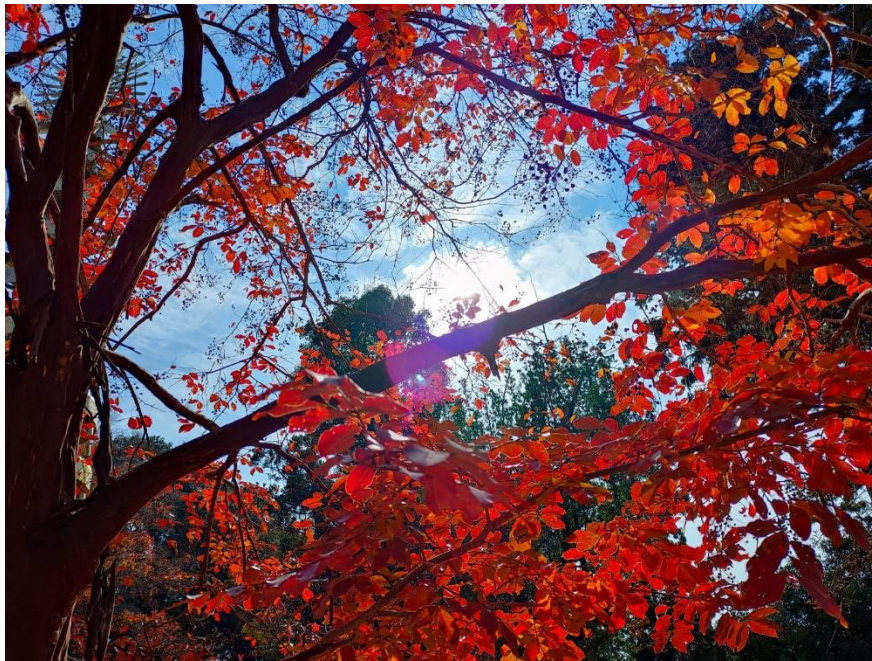
Mobilitate studențească: Universitatea Kobe (septembrie 2022-martie 2023)

29 septembrie, 2022 – am ajuns în Kansai International Airport, cuprins de emoții, nefiind sigur dacă, într-adevăr, ajunseseam în Japonia sau era doar un vis, dar, de îndată ce am început să cer direcții de la nativii care au fost dornici să mă ajute, am realizat că nu visam. Chiar eram în Japonia. Aș putea spune că acel șoc nu m-a părăsit niciodată cu adevărat. Chiar și acum, fiind întors în România, nu-mi vine să cred că am trăit 5 luni în Japonia, că am stat să povestesc cu japonezi despre fotbalul românesc și despre jazz.

Această experiență a însemnat multe pentru mine. În primul și în primul rând, m-a făcut să apreciez mai mult limba japoneză, să atribui un rost eforturilor mele de a-mi întipări în minte

fiecare *kanji*, fiecare sintagmă pe care nu o știam, fiecare structură gramaticală care avea să-i lase ...mască pe japonezi și să mă întrebe „Cum de știi asta?!”. Nu a fost o zi în care să nu mă ...holbez la un poster oarecare pe stradă, în autobuz sau în magazin, și să încerc să-l traduc și să memorez cuvintele pe care nu le știam. Nu a fost o zi în care nu eram entuziasmat să merg să-mi comand mâncare la restaurant, să-mi exersez pronunția ca să sune cât mai mult ca a unui nativ. Cât despre cursurile de japoneză, acestea m-au ajutat enorm să mă obișnuiesc cu viteza de vorbire a nativilor. După un semestru întreg de ascultat limba japoneză aproape zilnic, am ajuns în punctul în care pot ține pasul cu personajele din *anime*-uri sau din seriile japoneze. Pe lângă asta, le sunt recunoscător tuturor profesorilor de japoneză pentru răbdarea lor, în ideea în care toți studenții străini eram extrem de timizi la început, dar, mai mult, le mulțumesc pentru bunătatea de care au dat dovadă, pentru toate glumele pe care le făceau cu noi și pentru toate momentele în care ne lăudau și ne încurajau. La finalul semestrului, am simțit că nu mai erau profesorii noștri, ci prietenii noștri.

Cât despre călătoriile mele din Japonia, pot spune că fiecare oraș prin care am trecut a lăsat o impresie, mi-a indus o stare diferită. Dacă Tokyo și Osaka m-au impresionat cu atmosfera lor plină de viață, Nara mi-a indus o stare de liniște și de armonie cu natura, încât parcă îmi venea să rămân acolo și să conviețuiesc cu căprioarele.

În această ordine de idei, cea mai mare impresie mi-a lăsat-o prefectura Hokkaido, pe care am vizitat-o în mijlocul iernii.

Fără să exagerez și să încerc să par poetic, pot spune că peisajele înzăpezite din Asahikawa și Noboribetsu m-au hipnotizat, mi-au creat o stare de reverie de parcă eram într-o operă de-a lui Yasunari Kawabata.

Chiar și pe muntele Asahi, unde erau -15°C , stăteam nemișcat, ignorând frigul, și mă lăsam copleșit de sublimul peisaj alb, care mi-a schimbat cu totul percepția asupra frumosului...

Când, în mod ...tragic, a venit momentul să mă întorc în România, simțeam că îmi părăseam casa și că îmi lăsam în urmă prietenii de care m-am apropiat atât de mult încât îi consideram familie. În ciuda tristeții și lacrimilor care păreau să nu se mai oprească în drum spre aeroportul din Osaka, am simțit că m-am dezvoltat enorm în cele 5 luni de stil de viață japonez și mă consolam cu certitudinea că japoneza mea a evoluat suficient de mult încât să pot folosi în viitoarea mea carieră. Mai presus de toate, aveam certitudinea (încă o am) că, indiferent de ce s-ar întâmpla în viitor, indiferent de ce cale voi urma în viață, mă voi reîntoarce în Japonia...

